

РЕШЕНИЕ

№ 4223

гр. София, 23.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 21.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7271** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.
Делото е образувано по жалба на Р. Н. Д., ЕГН [ЕГН]. против Решение № 1040-21-597/11.06.2021г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, с което е потвърдено Разпореждане №О-21-999-00-[ЕГН]/05.03.2021 г. и Разпореждане №О-21-999-00-[ЕГН]/05.03.2021 г. на Ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите, с които на основание на чл.40. ал.3 от Кодекса за социално осигуряване КСО е отказано изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност по болничен лист № Е20202456404 и болничен лист № Е20202456421.

В жалбата си Р. Н. Д. изразява несъгласието си с така постановените разпореждания. Оспорва постановеното му решение като незаконосъобразно постановено при неспазена форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила. В жалбата се твърди, че обжалваните разпореждания са издадени в противоречие на материалния закон, в нарушение на процесуалните правила и в несъответствие с целта на КСО, поради което е осуетено правото на защита на правата и интересите на жалбоподателя.

Сочи, че на 14.01.2020г. е сключил трудов договор с фирма [фирма] и е бил назначен на длъжност „мениджър проучване на пазари“. Твърди, че поради епидимиологичната обстановка е упражнявал своите задължения от вкъщи, доколкото работата е

позволявала това. Така през март 2021г. е изпаднал във ременна неработодпособност поради болест за което за иддадени процесните болнични листове. Излага съображения, че отговаря на изискванията на чл.40, ал.1 КСО. Твърди, че законодателя е определил, че не е необходимо да са налице кумулативно и двете хипотези – внесени, дължими осигурителни вноски, а е достатъчно да е налице поне едната от двете – или внесени или дължими.

Инвокирани са доводи, че неправилно са приложени разпоредбите на чл. 40, ал. 1 и § 1, ал. 1, т. 3 ДР на КСО. Решението е постановено при неправилно тълкуване и приложение на цитираните разпоредби и в противоречие със събраните доказателства по преписката, административният орган по контрола на разходите на ДОО в ТП на НОИ - С. град, както и директорът на ТП на НОИ - С. град, са приели, че жалбоподателя не е имал качеството на "осигурено лице".

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият, редовно призован не се явява и не се представлява.

Ответникът, в лицето на Директора на ТП на НОИ – С. град, се представлява от юрисконсулт П., който оспорва жалбата. Моли същата да бъде отхвърлена, претендира юрисконсултско възнаграждение. Представени са писмени бележки, в които са изложени допълнителни съображения.

Административен Съд С. - град, Трето отделение, 60 състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от страните доводи и събраните доказателства, намира за установено, от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че от документите, съдържащи се в административната преписка, се установява, че за изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност по реда на НПОПДОО на 03.12.2020 г. от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК], в ТП на НОИ - С.-град за Р. Н. Д. са представени Удостоверения Приложени № 9 за изплащане на парично обезщетение по болничен лист № E20202456404 - за периода от 12.11.2020 г. до 18.11.2020 г. и болничен лист № E20202456421 - за периода от 19.11.2020 г. до 25.11.2020 г.

За жалбоподателя Р. Н. Д. съгласно Регистъра на трудовите договори по данни от НАП са налични записи за подадено уведомление на 14.01.2020 г. от [фирма], за сключен на 14.01.2020 г. безсрочен трудов договор по чл. 67. ал. 1. т. 1 за длъжност "мениджър проучване на пазари" с възнаграждение 4900.00 лв.

За [фирма] с ЕИК[ЕИК] по данни от Търговския регистър е видно, че дружеството е регистрирано на 17.12.2018 г. със седалище [населено място]: р-н „Л.“,[жк], бл. 26. вх. Г с управител и едноличен собственик на капитала Славиша М. гражданин на Република С., с размер на капитала 2.00 лв.

От проверка в Регистър "Приходи" на НАП се установява, че от [фирма], няма преведени осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване.

Във връзка с преценката и установяване на законовите предпоставки, за да възникне

правото на обезщетения за безработица и общо заболяване и майчинство на лица, на основание подавани данни по чл. 5. ал. 4. т. 1 от КСО от дружество [фирма] за декларирани като негови работници/служители лица, като осигурени и констатираната липса на внесени осигурителни вноски са издадени заповеди № ЗР-5-21-00798659/18.08.2020 г. и № СЗ- 5-21-00875221/05.02.2021 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП иа НОИ С. град за извършване на пълна ревизия по разходите на държавното обществено осигуряване на [фирма] за периода от 17.12.2018 г. до 31.01.2021 г. включително.

За установяване на контакт с управителя на дружеството и връчване на заповед за извършване на ревизия по разходите на ДОО, на 22.10.2020 г. е извършено посещение от контролните органи при ТП на НОИ - С. град на адреса по седалище на дружеството. Установено е, че на адреса се намира само лицето Р. Я., който е попълнил собственоръчно декларация, в която е посочил, че единствените задължения, които са му възложени в качеството му на пълномощник на много дружества, е да получава документи от институциите НАП, НОИ, ГИТ и др., връчени на място или изпратени чрез лицензиран пощенски оператор. В декларацията изрично е уточнено, че Р. Я. няма контакт с лицата, назначени по трудови правоотношения в дружествата, които представлява - не им изплаща възнаграждения, не им предава нищо и не получава нищо от тях. В посетеното помещение не се съхраняват каквито и да било документи на дружествата, в това число - разплащателни ведомост и, трудови досиета, първични счетоводни документи, договори с контрагенти, договори за наем, всякакви разплащателни документи, договори за фискални устройства, касови книги, печати и др.

Установените обстоятелства се потвърждават и от писма с вх. №№ Ц1030-21-1111/15.10.2020 г. и Ц1030-21-1313/02.12.2020 г. на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“. От последните се установява, че при извършено посещение на адреса по седалище на дружеството : гр, С.. [жк], бл. 26. вх. Г, ет. партер, на място не е констатирано полагането на наемен труд от служители на [фирма]. Установен е контакт с Р. Е. Я., който е заявил пред контролните органи, че не му е известно къде полагат труд служителите на [фирма]. Чрез Я. в качеството му на пълномощник на дружеството, с призовка е изискано от юридическото лице да представи документи, необходими за извършване на проверка по трудовото законодателство, като част от изисканите документи са представени от упълномощено лице на 09.10.2020 г. От проверката на представените трудови договори не са установени адреси, на които служителите реално да полагат труд. Чрез явилия се пълномощник, управителят на дружеството Славиша М. е призован да се яви лично и да даде писмени обяснения, относно организацията на труда в дружеството и места, където реално се полага труд и където може да бъде извършена проверка по работни места. Управителят на дружеството не се е явил за даване на сведения/обяснения относно организацията на работа в [фирма]. Не са констатирани адресите на работните места, където реално се полага труд. В писмо Ц1030-21-1313/02.12.2020 г. на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ е посочено, че от установените обстоятелства е направен извод, който противоречи на формалната логика: от трудовите договори е установено, че лицата са назначени на длъжност „офис асистенти“, работодателят в идентификационна карта (ИД) е отразил, че местонахождението на предприятието е

на адрес: [населено място]. [жк], [жилищен адрес]. ет. Партер, като в т. 8 от ИД е отразено, че няма други подразделения на предприятието, а същевременно пълномощникът Р. Я., който разполага е пълна представителна власт, в т. ч. и работодателска /на когото е връчена призовка по чл. 45. ал. I от АПК на адрес [населено място]. [жк], бл, 26. вх. Г. ет. Партер/ не познава работниците на [фирма].

На 27.10.2020 г. чрез лицензиран пощенски оператор е получена документация от [фирма] в непълен обем: трудови досиета на част от лицата, декларирани като назначени по трудови правоотношения, съдържащи трудови договори, заповеди за прекратяване на трудови правоотношения и справки по чл. 62. ал. 5 от КТ на служители /някои без положен подпис/; длъжностна характеристика /представени в голямата си част за длъжност „бизнес консултант“, включително с подпис на лица, назначени на други длъжности/, разплащателни ведомости за периода м.01.2019 г. - м.08.2020 г.; ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2019 1.. в която е посочено в част 2 - „Идентификационни данни за данъчно задълженото лице, т. 9 Данни за съставителя на годишния финансов отчет - счетоводно предприятие КАМИНКС Е.. ЕИК[ЕИК]“; Декларирана дейност в ГДД - „4649 - Търговия на едро с други нехранителни потребителски стоки“ /неидентична с декларираната при подаването на уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ/; ГФО за 2019 г., като на позициите съставител /в противоречие с изискването на чл. 18, т. 1 от Закона за счетоводството/ и ръководител на счетоводен баланс и отчет за приходите и разходи!е е изписано на латиница името Славиша М.: извадки от счетоводна програма, /оборотни ведомости за 2019 г. и 2020 г., главна книга и касова книга за 2019 г. и 2020 г.; аналитичен регистър на (421: 454. 452. 461, 463. 604. 605. и 501) сметки за 2019 г. и 2020 г./.

В хода на проверката не са представени договори с клиенти/контрагенти: приходни и разходни счетоводни документи фактури, дебитни и/или кредитни известия, платежни нареждания, банкови извлечения, касови бележки, ежедневни и/или месечни касови отчети. ПКО и РКО, договор за наем на офис помещение включително платежни документи за същия, не са представени каквию и да било документи, във връзка с фактически осъществявана търговека/стопанска дейност от дружеството, както и документи, доказващи реализирани и получени приходи.

На 11.01.2021 г. на Р. Л. М., упълномощено лице да представлява дружеството [фирма], ЕИК[ЕИК] са връчени заповед № ЗР-5-21- 00798659 18.08.2020 г. за извършване на пълна финансова ревизия по разходите на ДОО и задължителни предписания № ЗД-1-21-00862531/11.01.2021 г. за предоставяне на търговска, счетоводна и трудовоправна документация.

В указания тридневен срок не са представени други документи, освен гореописаните получени на 27.10.2020 г., нито са постъпили писмени обяснения от страна на представляващия [фирма] за извършваната търговска дейност и полагането на труд от лицата, декларирани от дружеството като назначени по трудови правоотношения.

Проверяващите установяват се противоречиви данни по отношение на представените длъжностни характеристики на част от лицата, за които са подавани уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ. За част от лицата са представени подписани длъжностни

характеристики за длъжност „бизнес консултант“, а подписалите ги лица са декларирани като назначени на длъжности „технически сътрудник“ и „офис мениджър“. За друго лице е представен трудов договор с длъжност „бизнес консултант“, справка за регистрирано уведомление по чл. 62 ал. 5 от КТ на длъжност „шофьор товарен автомобил“ и длъжностна характеристика на „бизнес консултант“.

В хода на проверката е установено, че в голямата си част представените трудови договори са сключени на основание чл. 111 от КТ на непълен работен ден -2 или 4 часа дневно, с осигурителен доход в размер равен на максималния осигурителен доход съгласно ЗБ на ДОО. Подаваните уведомления по чл. 62. ал 5 от КТ са за длъжности „бизнес консултант“, „мениджър проучване на пазари“, „автомонтьор“, „офис мениджър“. „снабдител доставчик“, „асистент офис“, „технически сътрудник“ и „шофьор товарен автомобил (международни превози).

По време на извършваната ревизия по разходите на ДОО, [фирма] е представявано от лицата Р. Л. М. и Р. Е. Я.. надлежно упълномощени с нотариално заверени пълномощни.

Контролният орган, на когото е възложено да извърши ревизията е изискал на основание чл. 108, ап. 1. т. 4 от КСО данни за банкови сметки на дружеството, както и документи, свързани с трудовата и стопанската му дейност.

Упълномощените представители на осигурителя в ревизионното производство не са декларирали банкови сметки на дружеството, не са представили аналитични данни за счетоводна сметка (503), от която да е видно, че дружеството разполага с банкови сметки. От уведомителни писма вх. №№ 1043-21-600-78/2020 г. и 1043-21-600-107/2020 г. от ТД на НАП се установява, че за дружеството „няма данни за регистрирани фискални устройства и съответно няма данни за регистрирани обороти“.

Не са представени никакви приходни и/или разходни първични счетоводни документи, от които да се установят реални постъпления на парични средства и/или действително извършени разходи /включително изплатени вознаграждения описани в разходни касови ордери/, които да обуславят всички извършени записи в предоставените заверени с подпис и печат извадки на счетоводни сметки и регистри.

Установено е също, че по данни от регистър „Приход“ на НАП за периода от м. 01.2019 г. до м. 12.2020 г. вкл., невнесените осигурителни вноски за ДОО от [фирма] са в размер на 60 998.47 лв.

При извършената ревизия по разходите на ДОО на [фирма] не са представени сключени договори за услуги с клиенти/контрагенти и платежни документ и /касови или безкасови/, с които се е извършвало заплащането на предоставените услуги и или извършени дейности. Не са представени никакви законоустановени нормативни документи, въз основа на които са получавани приходи от търговска и/или стопанска дейност за периода на извършената ревизия, поради което е обоснован извода, че не може да се установи реално извършвана търговска дейност от дружеството, съответно и няма доказателства за извършвана трудова дейност за лицата, за които са подавани

уведомления по чл. 62. ал. 5 от КТ.

Във връзка с установеното по време на извършената ревизия по разходите на държавното обществено осигуряване на [фирма], се прави обоснован извод, че дружеството е фиктивен осигурител, подаващ информация в НАП за осигуряване с декларация обр.1 на физически лица с висок размер на осигурителен доход без да внася дължимите осигурителни вноски с цел неправомерно облагодетелстване от фондовете на ДОО.

Ревизията по разходите на държавното обществено осигуряване на [фирма] е приключила с Ревизионен акт за начет № РА-5-21-00885430/25.02.2021 г. тъй като е установено, че по представени от [фирма] в ТП на НОИ - С. град данни с удостоверения по образци от НПОПДОО, са изплатени парични обезщетения за лица, за които не е имало основание за осигуряване и не са имали качество на осигурени лица към датата на настъпване на риска.

Във връзка с гореизложеното и на основание чл. 108. ал. 1, т. 3 от КСО, са издадени задължителни предписания за заличаване на подадените от [фирма], ЕИК[ЕИК] данни по чл.5, ал.4 от КСО за всички лица, включително и за Р. Н. Д..

Установените обстоятелства са дали основание на компетентния орган при ТП на НОИ след приключване на съответните проверки и въз основа на констатираното, че дружеството [фирма] не е осъществявало търговска дейност по смисъла на Търговския закон за времето от 2019 г. до 2020 г. да приеме, че спрямо назначените през този период лица не е изпълнен състава на чл. 10 от КСО и §1, т.3 от ДР на КСО и те не влизат в кръга на осигурените лица.

В тази връзка са издадени Разпореждания № О-21-999-00- [ЕГН]/05.03.2021 г. и № О-21-999-00-[ЕГН]/05.03.2021 г. на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите, с които е постановен отказ за изплащане Р. Н. Д. на парично обезщетение за временна неработоспособност по болничен лист № E20202456404 и болничен лист № E20202456421.

С жалба вх. № 1059-21-3252# 1 от 09.04.2021 г., допълнена с жалба /уточнителна молба/ №1059-21-3252#3 от 19,05.2021 г. Р. Н. Д. е оспорил пред директора на ТП на НОИ-С. [населено място] №0-21-999-00-[ЕГН]/05.03.2021 г. и Разпореждане №0-21-999-00-[ЕГН]/05.03.2021 г. на Ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите, с които на основание на чл.40. ал.3 от Кодекса за социално осигуряване КСО е отказано изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност по болничен лист № E20202456404 и болничен лист № 1220202456421, тъй като е установено, че дружество [фирма] не е извършвало дейност по смисъла на търговския закон и следователно не е имало нужда от назначаване на лица по трудово правоотношение, поради което за лицата, за които на основание чл. 62, ал. 3 от КТ са подавани уведомления за сключени трудови договори, не е изпълнен състава на чл. 10 от КСО и §1. т.3 от ДР на КСО и те не влизат в кръга на

осигурените лица.

В резултат е издадено процесното Решение № 1040-21-597/11.06.2021г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение жалбата му и против Разпореждане №О-21-999-00-[ЕГН]/05.03.2021 г и Разпореждане №О-21-999-00-[ЕГН]/05.03.2021 г. Решаващият орган не е намерил основания за отмяната на разпореждането и е отхвърлил жалбата.

В хода на съдебното производство не са представни и събрани други доказателства, които да опровергават констатираното от административните органи.

Административен Съд С. - град, Трето отделение, 60 състав постави на обсъждане оплакванията в жалбата, служебно провери законосъобразността на оспорвания акт на всички основания по чл. 146 АПК, като при условията на чл. 158 и сл. от АПК и установи от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното мотивирано решение е изпратено на Р. Д. по пощата, като видно от приложеното по делото известие за доставяне, е получено на 05.07.2021 г./л.20/ Жалбата е подадена чрез административния орган на 19.07.2021 /л.4/ г., т. е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Съдът е сезиран от надлежна страна – адресат на решението – срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е **неоснователна**.

По силата на чл. 40, ал. 1 от КСО /в приложимата редакция/, осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо трудово възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Съгласно чл. 41 от КСО дневното парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване се изчислява в размер 80 на сто, а за временна неработоспособност поради трудова злополука или професионална болест - в размер 90 на сто от среднодневното брутно трудово възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху които са внесени или дължими осигурителни вноски, а за самоосигуряващите се лица - внесени осигурителни вноски за общо заболяване и майчинство за периода от 18 календарни месеца, предхождащи месеца на настъпване на неработоспособността. Дневното парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване не може да надвишава

среднодневното нетно възнаграждение за периода, от който е изчислено обезщетението.

Разпоредбата на чл. 1, ал.2 от НПОПДОО определя, че преценката на правото и определянето на размера на паричните обезщетения и помощите по ал. 1 се извършва въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, данните от издадените болнични листове и решенията по обжалването им, приети по реда на Наредбата за реда за представяне в Националния осигурителен институт на данните от издадените болнични листове и решенията по обжалването им, приета с Постановление № 241 на Министерския съвет от 2014 г. (ДВ. бр. 67 от 2014 г.), като се използват и данните от регистъра на осигурителите и самоосигуряващите се лица, регистъра на приходите от осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, регистър "Трудови договори", регистър "Пенсии", регистър "Трудови злополуки", регистър "Професионални болести", регистър "Парични помощи за профилактика и рехабилитация" и от регистър "Парични обезщетения и помощи от ДОО", както и данните от удостоверенията по чл. 8, 9 и чл. 11, ал. 1 и 2.

Отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и чл. 33, ал. 5, т. 12, както и на данните, декларирани в подадените документи за изплащане на обезщетенията и помощите от държавното обществено осигуряване при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет в тази връзка-чл. 54к от КСО.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава прекратяването ѝ.

С §1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „Осигурено лице“, същото е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

Легална дефиниция за понятието „осигурено лице“ е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл.

4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице“ следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на сключен трудов договор обаче не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което да е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО.

В тази връзка е и практиката на ВАС. В практиката ВАС приема, че от съдържанието на цитираното определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО (в този смисъл са решение № 314/2016 г. по а. д. № 3171/2015 г. на ВАС, решение № 211/2016 г. по а. д. № 3681/2015 г. на ВАС, решение № 292/11.01.2017 г. по а. д. № 14312/2015 г. на ВАС, решение № 220/2014 г. по а. д. № 12497/2013 г. на ВАС и други). От горното се налага извода, че наличието на трудов договор само по себе си не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение обикновено води до възникване на осигурително правоотношение, но не винаги. Изискването на законовата разпоредба на КСО, съдържаща определение „осигурително лице“, е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В този смисъл е напр. и Решение № 4901/27.04.2020 г. на ВАС, по адм. д. №681.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че възлагането на проверка на осигурителя не може да бъде считана като доказателство по чл. 40 от КСО.

От цитираните разпоредби е видно, че за да се счита едно лице за осигурено по смисъла на §1, т. 3 от ДР на КСО, за да черпи осигурителни права, е необходимо да са налице едновременно следните условия:

- да извършва трудова дейност по правоотношение на някое от основанията по чл. 4 или чл. 4а от КСО;
- да са внесени или дължими осигурителни вноски върху трудовото възнаграждение за положения труд, без възнаграждението по чл. 40, ал. 5 от КСО.

Горесцитираното е от съществено значение за придобиване на право на

обезщетение съгласно изискванията на чл. 40, ал. 1 от КСО, тъй като следва да бъде установено дали лицето отговаря на предпоставките за придобиване на право на парично обезщетение, като освен изискуемия 6 месечен осигурителен стаж като лице, осигурено за риска общо заболяване и майчинство се изисква то да е осигурено за този риск и към датата на настъпването му.

В хипотезата на невнесени осигурителни вноски следва да бъде установено дали същите са били дължими, т.е. налице ли е възникнало осигурително правоотношение. В тази връзка, релевантен за преценка на правото на исканото обезщетение се явява резултатът от проверката по разходите на ДОО на осигурителя [фирма].

Установените по повод проверката по разходите на ДОО досежно [фирма] факти и обстоятелства са индикация за невъзникнало осигурително правоотношение, тъй като липсват доказателства за реално осъществявана търговска/ стопанска дейност от дружеството, която да генерира приходи, необходими за изплащане на декларираните в Р. максимални размери на осигурителния доход за лицата, за които са подадени данни, че са назначени по трудов договор.

Установеното от длъжностното лице при преценка на правото на парично обезщетение по представените болнични листове на Р. Н. Д. при извършената проверка в информационната система на НОИ и събраните доказателства в хода на извършената проверката по разходите на ДОО са доказателства по смисъла на чл. 40, ал. 4. т. 2 от КСО, тъй като дават основание да се предполага, че претендираното право на обезщетение не съществува.

В хода на съдебното производство не се събраха и ангажираха доказателства от страна на жалбоподателя, които да опровергават горните изводи и факти. Доказателствената тежест за установяване на реално положение труд е на самото лице /така Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019 г./. Т.е. същественият въпрос, който има значение за правилното решаване на правния спор, по конкретния казус, се изразява в това, налице ли са доказателства, от които в административното производство се установяват индикации за липса на доказателства полагал ли е труд оспорващият и при какви условия труд, за да се приеме, че е „осигурено лице” съгласно регулацията от чл. 40 от КСО, нормираща материалните условия за възникване на субективното право на парично обезщетение за времето на временна неработоспособност.

В резултат на констатациите на компетентните органи от извършените проверки на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството през периода от 2019 г. до 2020 г. вкл., съответно на доказателства за осъществявана трудова дейност от лицата, за които са подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО в т. ч. и за Р. Н. Д., административния орган обосновава е приел, че същия не е осигурено лице

по смисъла на чл. 10 от КСО чрез дружеството. Извършена е правилна преценка, че жалбоподателя няма право на парично обезщетение за временна неработоспособност, тъй като не отговаря на изискванията на чл. 40, ал. 1 от КСО, което обосновава прилагането на разпоредбата на чл. 40, ал. 3 от КСО за издаване на оспорените разпореждания за отказ за изплащане на парично обезщетение.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че поради неуведомяването му за образуваното контролно производство на осигурителя [фирма], Д. е бил лишен от правото му на защита.

Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл. 108 от КСО касае контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП, НОИ и ИА ГИТ с оглед възложените им от закона дейности. Работниците и служителите, назначени по трудов договор не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на упражняваната търговска /стопанска дейност и осъществяването на общественото осигуряване на назначените по трудов договор лица. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител, и само той може да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания), издаден в резултат на проверката по разходите на ДОО. Жалбоподателят не е страна в производството по чл. 108, ал. 1, т. 1 от КСО и за контролния орган не е било налице задължение да го уведоми и да изиска представяне на обяснения и доказателства.

Във връзка с изложеното съдът намира, че при издаване на оспорените актове на органите на ТП на НОИ – С. град не са допуснати нарушения на административно-производствените правила. Постановяването им е извършено от компетентен орган, в предвидената форма и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъдат оставени в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен едноличен административен орган, в законоустановената писмена форма. Изчерпателно изброените реквизити в чл. 59, ал. 2, т. 1-т. 8 АПК са налице, актът е мотивиран с посочване на фактическото и правното основание за неговото издаване, поради което не се установяват пороци от категорията на тези от чл. 146, т. 1-т. 5 АПК и същият е законосъобразен, а жалбата се явява

неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на делото претенцията за заплащане на разноски за юрисконсултско възнаграждение от страна на ответника е основателна, предвид нормата на чл. 143, ал. 3 от АПК и на основание чл. 24, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ и с оглед обстоятелството, че по делото са проведени две заседания и липсата на фактическа сложност на делото, възнаграждението за ответника следва да бъде определено в размер на 100лв.

Предвид изхода на спора и направеното искане на ответната страна следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното, съдът при условията на чл. 172, ал.2 АПК във вр. с чл. 118, ал. 2 КСО, Административен Съд - С. град, Трето отделение, 60 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспоравено по жалба на Р. Н. Д., ЕГН [ЕГН] против Решение № 1040-21-597/11.06.2021г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение жалбата му и против Разпореждане №0-21-999-00-[ЕГН]/05.03.2021 г и Разпореждане №0-21-999-00-[ЕГН]/05.03.2021 г. на Ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите, с които на основание на чл.40. ал.3 от Кодекса за социално осигуряване КСО е отказано изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност по болничен лист № Е20202456404 и болничен лист № 1220202456421.

ОСЪЖДА Р. Н. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], жк Д. 412, вх.В, ет.9, ап. 76, да заплати на ТП на НОИ – С. град на основание чл. 143 ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК сумата от 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: